

Să ne aducem aminte cu bunica

De ce nu a fost Mari mai răbdătoare cu bunica?

Jane McBride
(Bazată pe o întâmplare adevărată)

Mari s-a încruntat. Bunica spunea aceeași povestire. Din nou.

Bunica a venit să locuiască împreună cu familia lui Mari în urmă cu câteva luni. Mari o iubea, dar faptul de a fi în preajma bunicii era uneori obositor. Ea spunea aceleași povestiri din nou și din nou. Uneori, o lua de la început, chiar înainte de a termina de spus povestirea.

Mari ofta. „Bunico”, a spus ea, „mi-ai spus deja această povestire”.

Bunica a privit în jos. „Așa am făcut?”

„Da”, a spus Mari. „Mi-ai spus-o acum câteva minute.”

„Nu-mi amintesc”, a spus bunica. Părea tristă și confuză. Apoi, s-a ridicat și s-a întors în camera ei.

Lui Mari i-a părut rău că o supăraseră pe bunica. De când bunicul a murit, bunica uita din ce în ce mai mult. Odată, a lăsat cuptorul aprins și bucătăria ei a luat foc. Atunci, mama și tata au adus-o pe bunica să locuiască cu ei.

Mari l-a găsit pe tata în bucătărie. „O iubesc cu adevărat pe bunica, dar obosesc să aud aceleași povestiri. De ce nu-și amintește că mi-a spus deja acea povestire de aproximativ cincizeci de milioane de ori?”

Tata a zâmbit. „Sunt sigur că nu sunt cincizeci de milioane de ori. Dar știi că este greu. Bunica ta are o boală la creier care o face să uite lucrurile. Povestirile ei sunt modul ei de a încerca să-și aducă aminte cine este.”

Mari a lăsat capul în jos rușinată. De ce nu a fost ea mai răbdătoare cu bunica? Bunica o tratase întotdeauna cu dragoste. Ea o numea „Mari a mea”. Mari s-a gândit la timpul în care obișnuia să o ajute pe bunica să planteze flori și să curețe buruienile din grădină.

Mari a bătut la ușa bunicii.

„Intră”, a spus bunica. Mari a deschis ușa. Bunica stătea pe un scaun cu scripturile deschise în poală.

„Bunico, vrei să-mi spui, te rog, cum tu și bunicul v-ați alăturat Bisericii?”, a întrebat Mari. Bunica a privit în sus.

„Vrei să auzi despre bunicul și despre mine?”, a întrebat ea cu un glas plin de speranță.

Mari s-a așezat lângă bunica. „Da, vreau. Doresc să aud totul.” Mari a luat-o de mână pe bunica ei. „Ești specială pentru mine, bunico. Întotdeauna vei fi.”

Bunica a zâmbit, s-a lăsat pe spate în scaun și a început să povestească.

Mari auzise povestirea de multe ori, dar, de data aceasta, nu s-a simțit supărată sau nerăbdătoare. În schimb, a simțit dragoste și uimire. Știa că bunica și bunicul au sacrificat multe când s-au alăturat Bisericii în Germania. Bunicii ei se mutaseră departe de casa lor pentru a putea locui în apropierea altor membri ai Bisericii.

Bunica a terminat povestirea și a zâmbit. „Ești o fată bună, Mari a mea”.

Mari și-a îmbrățișat bunica. „Mulțumesc, bunico. Te iubesc!” ●

Această întâmplare a avut loc în S.U.A.

